

РЕШЕНИЕ

№ 4059

гр. София, 21.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разглежда дело номер **3971** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция (ИА) „Медицински одит“, чрез процесуалния представител гл. юрк. Т. срещу Решение № 20047900 от 19.02.2021 г. на СРС, по НАХД № 10474/2019 г., НО, 97 с-в, с което е отменено Наказателно постановление № 27-267/26.03.2019 г., издадено от изпълнителния директор на ИА „МО“, с което на д-р А. И. И., на основание чл. 116, ал. 1, във връзка с чл. 117 от Закона за лечебните заведения е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лева във връзка с чл. 6, ал. 1 от Закона за лечебните заведения/ЗЛЗ/.

В жалбата се съдържат оплаквания за неправилност, незаконосъобразност на първоинстанционното решение, поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Иска се неговата отмяна и потвърждаване на НП.

В съдебно заседание, касаторът, не се явява и не се представлява. В писмено становище се поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба, се явява лично като оспорва жалбата и счита решението на СРС за правилно и законосъобразно, поради което същото следва да бъде оставено в сила. Представя писмена защита.

СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства:

На основание Заповед №РД 27-267/05.07.2018 г.на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит“ била извършена проверка в „Университетска многопрофилна болница за активно лечение [фирма]. В резултат на извършената проверка е установено, че на 19.05.2018 г. П. И. В. на 1 г. и 4 м. е прегледана в УНГ кабинет на Спешно отделение на УМБАЛ [фирма] от д-р А. И., който е специализант по УНГ болести. Същия сам извършил прегледа на детето в отсъствие на лекар специалист от тази област, като не потърсил съдействие и консултация. Издал лист за преглед на пациент от свое име, с негов подпис и без подпис на пациента /майката/.

С оглед тези констатации св. К. съставила акт за установяване на административно нарушение за нарушение на Медицински стандарт „Уши-носно-гърлени болести“ раздел I: „Медицинска специалност „Уши-носно-гърлени болести“ и изисквания към медицинските специалисти, които извършват дейност по тази специалност“, т. 2.1.2 „лекар, специализиращ „ушно-носно-гърлени болести“, т.2.2 „медицинска помощ по ушно-носно-гърлени болест се оказва от: „2.2.2 „лекар, специализиращ ушно-носно-гърлени болести, който извършва дейност по ушно-носно-гърлени болести под професионалното ръководство на лекар с призната специалност по „Уши-носно-гърлени болести“ в съответствие с действащата нормативна уредба и съответната програма за обучение“, утвърден с Наредба 4 от 04.11.2016 г. за утвърждаване на медицински стандарт „Уши-носно-гърлени болести“ във връзка с чл. 6, ал. 1 от Закона за лечебните заведения. За констатираното нарушение бил съставен АУАН, въз основа, на който е издадено процесното Наказателно постановление.

От правна страна съдът е приел, че атакуваното наказателно постановление е незаконосъобразно, поради което го е отменил.

Съгласно чл. 218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл.63, ал.1, изр.1 ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Районният съд е изследвал всички относими за спора обстоятелства, излагайки подробни мотиви, в подкрепа на направените изводи. Настоящият състав намира крайния извод на СРС за правилен и законосъобразен.

Видно от чл. 116, ал.1 от ЗЛЗ, „който извърши дейност по болнична медицинска помощ в нарушение на разпоредбите на този закон или на нормативните актове по прилагането му се наказва с глоба от 1000 до 5000 лв“. Така посочената норма е обща за разлика от останалите такива в Глава 14 на ЗЛЗ „Административно наказателни разпоредби“, които предвиждат конкретни състави на нарушения. На основание чл. 116, ал. 1 от ЗЛЗ може да бъде санкционирано неправомерно поведение, с което са нарушени разпоредби от закона или такива от нормативни актове по

прилагането му. Такъв нормативен акт е издаден от министъра на здравеопазването, във връзка с разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ, според която „лечебните заведения осъществяват дейността си при спазване на медицинските стандарти за качество на оказваната медицинска помощ и осигуряване защита на правата на пациента“. Медицинските стандарти се утвърждават с наредби на министъра на здравеопазването“. Основното в случая е, че преди изменението на чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ (с бр.72 на ДВ от 2015г.) задължението за спазване на съответния медицински стандарт се е отнасяло само до лечебните заведения, а след 2015г. кръгът на задължените субекти е разширен и в тях са включени и физически лица - медицинските и другите специалисти. За нарушения на съответния медицински стандарт обаче е предвидена специалната санкционна разпоредба на чл.116а от ЗЛЗ, която след последната си редакция със същия бр.72 на ДВ от 2015г. и към този момент гласи следното: „Лечебно заведение, което извършва дейност по болнична медицинска помощ в нарушение на утвърдените медицински стандарти, се наказва с имуществена санкция от 2000 до 5000 лв.“. Във връзка с посоченото, съдът счита, че субектите на задължението по чл.6 ал.1 от ЗЛЗ и субекта на административно-наказателна отговорност по чл.116а от ЗЛЗ са различни. Нарушени са изискванията на Наредба № 30/19.07.2004 г. за утвърждаване на общи медицински стандарти. Административна санкция за извършване на дейност по болнична медицинска помощ в нарушение на утвърдените медицински стандарти е предвидена със специалния текст на чл. 116а от ЗЛЗ само за лечебно заведение, но не и за физически лица, поради което след като Наредба № 30 от 19.07.2004г. е издадена на основание чл.6, ал.1 от ЗЛЗ, задължението да осъществяват дейността си при спазване на медицинските стандарти за качество на оказваната медицинска помощ е била на съответното лечебно заведение.

По така изложените съображения решението на първоинстанционният съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20047900 от 19.02.2021 г. на СРС, по НАХД № 10474/2019 г., НО, 97 с-в, с което е отменено Наказателно постановление № 27-267/26.03.2019 г., издадено от изпълнителния директор на ИА „МО“.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

